

JEVANĐELISTI, PSALAM

Neka je slava tvoja, do vijeka, čovječe,
koji si stvorio Josifa i Mariju, i njihovog
sina, a našeg Boga, Isusa.
Neka je slava tvoja, do vijeka, čovječe,
koji si stvorio anđela navještenja,
i mudrace potom, strašnog Iroda, magarca
slugu Isusovog, i učenike njegove, među
kojima, Pavla, zvanog Savle, i Petra koji je,
mada nerado, kako bi se ispunila riječ Gospodnja,
zaspao u cik zore opijen dolazećim danom.
Neka je slava tvoja, do vijeka, čovječe,
koji si stvorio fariseje, sadukeje i književnike,
Getsemenski vrt, Kanan, Emaus, i goru Maslinovu,
hodanje morem, čuda s vinom, ribom i iskušenjima.
Neka je slava tvoja, do vijeka, čovječe,
koji si vaskrsao Lazara i Isusu slavu dodijelio,
koji si stvorio Golgotu, Barabu, i Mariju Magdalenu
da stoji podno krsta i sluša prostakluka vojnika
koji su joj doskora krilo ljubili.
Neka je slava tvoja, do vijeka, čovječe,
koji si stvorio Poncija Pilata, sveto vaskrsenje,
i apostole punog srca od sveg toga tvoreštva.
Neka je slava tvoja, do vijeka, čovječe,
što se s Gospodom oko svega ovoga ne sporiš.

KRČMAREVO PERO

Tjeran gladu, Fransoa Vijon, sasvim sam,
i ne baš zdrav, ni pri zdravoj pameti,
ude u krčmu — bilo mu je svejedno,
ljepše se umire sit i odmoran.
Kako je prevario krčmara, ne znam,
i je li ga uopšte prevario,
ako mu je krčmar svoje pero pružio uveče
s krilatim riječima: Zabavi se do jutra!

Tu se, prema Magu, dijeli
priča od pjesme, Vijon od krčmara,
i njegovo dotadašnje pero od onog noćnog
koje je ujutro našao sasvim uništeno,
klonulo u klonulj ruci.

SMRT JULIJANA PŠIBOŠA

Zar je umro Julijan Pšiboš, baš on,
u lijep dan čitanja poezije,
kada je bio mogao umrijeti neko drugi,
tek da ga odmijeni, taj dan i taj čas,
koji si mu smislilo, Suče, vodeći brigu,
daj da vjerujem, o stvarima nama stranim!
Zar je i on morao klonuti iza lica
koje je bilo okrenuto slušaocima,
i riječima na drugom jeziku, a njegovim,
koje su ga tražile, po svijetu, još prazne
i nepovjerljive — ne zamjerimo im, rastu
i jačaju upustivši u svoje tijelo svetog
Julijana kome je tako hladno bilo
toga dana, i svih dana, u svakom tijelu
koje treba ostaviti, jer ti, Suče,
ocjenjuješ mjeru riječi i mjeru
punoće, a mi čutimo, ili svijedočimo —
u ljubavi sumnju ne poznamo.

JESAM

Ako mislim ja sam misao,
ako osjećam, ja sam osjećaj,
ako patim, ja sam patnja.
U vidljivom je svijetu nevolja
jer bih rado bio prisnost,
ali i svijet sasvim udaljen,
izvan zidova koji su moji,
poput kože, vena, ili umora.

Kako ću skupiti svoje tijelo
ako je tako rasuto,
noge u dumači, ruke u Uni,
rebra na moru, srce u šumama,
a opet, nisam tamo gdje me vide,
ne mogu biti čak ni očekivanje.

BLAGOVIJEST

»svaki anđeo je strašan«
Rilke

Treba odvažnosti, da se s nebesa
među ljude side. Kako odabrati
pravi čas u kome se čovjek, sam,
u tebe, anđele, neće pretvoriti!

krčmarevo pero

ranko risojević

Izbjeći ću da te s ljudima poredim,
ali kako do kraja svoje sumnje,
svoj obični oprez da izrazim? Ovdje,
gdje će se nenadano oglasiti Nebo!
Možda je nedovoljno naše, ljudsko znanje,
da bismo se s tobom mjerili;
samo, vjeruj mi na riječ, nisi siguran
da je poredak stvari na zemlji jasan
i zaključen — vri, negdje, anđele,
ključa i klokoče nevidljivi izvor
čija te snaga nebeski plaši.
Stoga, oklijevaš — nije li
u blagovijesti skriven i tvoj pad!

MAGLA

S druge strane, gdje ne idem,
gdje nikada bio nisam, baš tamo,
svaki put kad visoki glas zapjeva,
k nama sune gusta magla. Sve ona
obavije, jedva se međusobno vidimo,
teško najrođenije prepoznamo.
Taj visoki glas opija, nosi,
kroz maglu bauljamo prostorom
ne vodeći računa o predmetima
što su nas ranije činili srećnima.
Svaki put, bez riječi, misli
se naše svedu na jednu, moćnu,
koja se ne treba izgovoriti.
A štete od magle su znatne,
onaj glas sve duže pjeva;
više niko sunce ne spominje.

SNIJEG

Ponovo je sve jedno, isto,
ma koliko sumnjali u čula.
Je li svijet iščezao danas,
u nebesima — druge će kulise
spustiti, drhturimo kraj prozora,
nisu važne naše želje,
neka se vrše volja Njegova.
Baš neobična promjena,
samo naizgled ista, nedohvatna
je misao s one strane koprene
koja nas umotava u mir.
Drhturimo kraj vrata.
Čija će ih ruka prva otvoriti
i spomenuti znano ime
da sve ponovo oživi?

KIŠA

Opomeni se, sve je ipak voda, na nebu
ili u tebi, odakle se isparava,
u mozak, dok se riječima igraš.
Opomeni se da bi znao njenu sestru
tjelesno-besttjelesnu, što se provlači
stihovima onih što su, iz zaklona,
svjedočili o jedinstvu svijeta.

Ono što jeste i nije, blagodet
jedina tom duhu stalno na putu,
svaki put u zasjedi, u osmatranju,
odakle će goniči istjerati zvijer,
kuda će se strijela uputiti...

Spaja, poput tvoga tijela,
prošlo i buduće, svaki put iskreno
i dvolično — djetinji plač, kažeš,
kao da se bilo šta može uporediti
s onim što će se ponoviti
pošto do kraja iscijediš svoj duh.

KAPRIČO

Znam, tu gdje se može slomiti melodija,
i okrenuti svome početku, da bi novom
snagom išla naprijed i ponovo se slomila
misao kruži. Ubijam li sve time, odmah,
čak i prije pomisli o kraju, o šteti?
Opisujem i kajem se, imenujem i konačno
predaju potpisujem. Ima vjere, kaže mi
anđeo! A vjera je dio nečega što se opire
riječima. Potpiši ugovor, kaže davo,
kao da se ugovorom poništava ljubav.
A tren je kratak, otvaraju se nebesa,
budi pozdravljen, duše providenja,
iako te nisam vidio!